

Разбойникътъ се спрѣ. Той си представи, какъ оставеното детенце ще се скита отъ единия до другия край на тунела въ страшна тъмнина, какъ ще се завира отъ страхъ въ нѣкое кѣтче и напраздно ще вика за помощъ, безъ да му се обади човѣшки гласъ. Реши да не вземе палтото.

„Били — каза той — вземи тая свѣщъ, иди, седни на палтото и почакай, додето се върна“.

„Добре — отговори момчето, което нищо не подозираше и довърчиво пое свѣщъта. Много ли ще се бавишъ?“

„Не — отговори Никъ съ дрезгавъ гласъ. Ти само поседи тукъ и ме почакай“.

Той видѣ, какъ малкото човѣче послушно се упѣти къмъ опредѣленото мѣсто, държейки предъ себе си запалената свѣщъ, заобиколено отъ гжста, непрогледна тъмнина; той съ мъжа отмахна погледа си отъ тая трогателна гледка и пипнешкомъ стигна до изхода. Студенъ потъ обливаше челото му.

Изведнажъ му се стори, че ясенъ детски гласъ го вика по име. Той се спрѣ, но тишината бѣше пълна. Следъ малко му се стори, че вижда каменната издадина надъ тъмната пещера, съ седнало на нея детенце, засмѣно до уши отъ радостъ, че се връща.

„Проклятие! Не мога да го оставя! — извика затворникътъ съ всичкия си гласъ. И, като се блѣсна въ гърдитѣ съ юмрукъ, върна се назадъ.“

При входа на тунела върху палтото седѣше малкиятъ Били, който довърчиво очакваше спътника си. Свѣщъта ярко освѣтяваше лицето му. Той скочи, спусна се радостно къмъ голѣмия си приятел и го хвана за ржката. „Ти не се бави“